

บันทึก

เรื่อง บำเหน็จของนายแรนดอลล์

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารได้แจ้งไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยหนังสือที่ ๔๐๕/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๐๒ ว่า กระทรวงการคลังขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเรื่องดังกล่าวข้างบน

กรณีปรากฏว่า

๑. นายแรนดอลล์เป็นลูกจ้างการทำเรือแห่งประเทศไทย แต่มีข้อตกลงเนื่องจากการกู้เงินจากธนาคารโลกว่า ค่าจ้างนายแรนดอลล์ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าใช้จ่ายในการขุดลอกบำรุงรักษาร่องน้ำ รัฐบาลจะต้องตั้งงบประมาณชดใช้ให้แก่การทำเรือฯ

๒. สัญญาจ้างนายแรนดอลล์ ทำเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๔๙๔ และได้ต่ออายุเรื่อยมาจนถึงครั้งสุดท้ายต่ออายุเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๔๙๙ มีกำหนด ๒ ปี สัญญาจึงสิ้นสุดในวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๑

๓. นายแรนดอลล์ถึงแก่กรรมในกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๐๑ ก่อนสิ้นสุดสัญญา ๖ วัน

จึงมีปัญหาว่า ในกรณีนายแรนดอลล์นี้จะนาระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง พ.ศ. ๒๔๙๔ ข้อ ๑ (ง) มาใช้ได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๓) ได้ตรวจพิจารณาเรื่องนี้แล้ว ขอเสนอความเห็นดังต่อไปนี้

การพิจารณาปัญหาตามที่หรือมานี้เป็นปัญหาการตีความในสัญญาจ้างนายแรนดอลล์นั่นเอง ซึ่งเมื่อได้พิจารณาสัญญาจ้างนั้นโดยตลอดแล้ว ก็ปรากฏว่ามีข้อความในข้อ ๙ และข้อ ๑๓ ที่พอจะนำมาประกอบการพิจารณาเรื่องนี้ได้

ตามสัญญาจ้างข้อ ๙ ได้กำหนดเกี่ยวกับเรื่องการลา บำเหน็จ และบำนาญไว้ว่า นอกจากที่ได้กำหนดไว้ในสัญญาก็ให้นาระเบียบเกี่ยวกับชาวต่างประเทศมาใช้บังคับซึ่งในกรณีนี้ก็ให้แก่ Pension and leave rules for foreign officials, B.E. ๒๔๗๒ (ซึ่งกระทรวงการคลังได้วางไว้) และเมื่อได้ตรวจดูระเบียบดังกล่าวก็ปรากฏเพียงว่าได้มีข้อความที่กำหนดไว้เกี่ยวกับกรณีไล่ออกโดยไม่ได้รับบำนาญ และการให้บำนาญหรือบำเหน็จในกรณีหย่อนความสามารถเพราะเหตุทุพพลภาพ แต่ไม่ปรากฏว่ามีข้อความที่กำหนดไว้เกี่ยวแก่การจ่ายบำเหน็จในกรณีถึงแก่กรรมแต่อย่างใด และเมื่อได้พิจารณาสัญญาจ้างข้อ ๑๓ ซึ่งได้กำหนดไว้ว่า เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นซึ่งสัญญานี้มิได้ระบุไว้โดยเฉพาะเจาะจงก็ให้นาระเบียบปฏิบัติทั่วไปของราชการไทยมาวินิจฉัย จึงเห็นได้ว่า

ในกรณีที่สัญญาจ้างระบุไว้โดยเฉพาะเจาะจงแล้ว ก็ต้องเป็นไปตามสัญญานั้น แต่ในกรณีนี้สัญญาจ้างมิได้ระบุไว้โดยเฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับบำเหน็จในกรณีถึงแก่กรรม มีระบุไว้เฉพาะเรื่องอื่นตั้งได้กล่าวมาแล้ว ด้วยเหตุนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าในเรื่องนี้ควรนำระเบียบปฏิบัติทั่วไปของราชการไทยมาวินิจฉัย และระเบียบที่จะนำมาใช้กับกรณีนี้ได้ก็คือ ระเบียบการจ่ายเงินบำเหน็จและเงินทำขวัญลูกจ้าง พ.ศ. ๒๔๙๔ ข้อ ๑ (ง) ซึ่งกำหนดให้จ่ายบำเหน็จในกรณีลูกจ้างถึงแก่กรรมได้ปีละ ๑ เดือน โดยมีเงื่อนไขว่าการถึงแก่กรรมนั้นมิได้เกิดจากความประพฤติด้อย่างร้ายแรงของตนเองในระหว่างที่เป็นลูกจ้างของรัฐบาลอยู่ และทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า ๑ ปีบริบูรณ์

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๐๒